

Kız ve Kurtarılan Tazı

Jane MEADOW

Kız ve Kurtarılan Tazı

Jane MEADOW

Clara, kırmızı kapılı küçük bir evde, papatyalarla dolu bir bahçede yaşıyordu. Sekiz yaşındaydı; dalgalı kestane rengi saçları ve güneşte parıldayan küçük kırmızı bir tokası vardı. Clara sessiz öğleden sonraları sever ve kendine ait bir köpeği olmasını hayal ederdi. Her sabah, mahalledeki köpeklerin penceresinin önünden geçişini izler ve birinin durup kalmasını dilerdi.

Yağmurlu bir gün, Clara ve annesi hayvan barınağına gittiler. Yağmur çatıya usulca vuruyordu; Clara sarı yağmurluğunu ve yeşil lastik çizmelerini giymişti. En son bölmede, uzun ve ince bir tazı ince bir battaniyenin üzerinde kıvrılmış yatıyordu. Mavi-gri tüyleri parlaktı ve koyu kahverengi gözleri yorgun ve utangaç görünüyordu. Küçük bir tabelada adının Willow olduğu yazıyordu.

Bir barınak görevlisi Clara'ya Willow'un kurtarılmış bir tazi olduğunu söyledi. Yıllarca yarışmıştı ve şimdi sakin, sessiz bir yuvaya ihtiyacı vardı. Clara yavaşça diz çöktü ve elini uzattı. Willow uzun, ince burnunu kaldırıp kokladı. Kulakları kıvrılmıştı ve ince kuyruğu umutla minicik bir hareket yaptı. Clara fısıldadı: "Merhaba Willow. Artık güvendesin."

Willow o öğleden sonra Clara ile birlikte eve geldi. Arabadan indi ve olduğu yerde durdu; uzun bacakları hafifçe titriyordu. Ev yeni seslerle doluydu: tıkırdayan bir saat, uğuldayan bir buzdolabı, dalgalanan perdeler. Clara yakınında kaldı ve yumuşak, sakin bir sesle konuştu. "Sorun yok," dedi. "Acele etme. Artık burası senin evin."

Clara, Willow'a pencerenin yanındaki sıcak bir köşeyi gösterdi. Yumuşak mavi bir battaniye serdi ve kocaman, yumuşacık bir yatağı kabarttı. Willow yatağı kokladı ve etrafında üç kez döndü. Sonra sanki bunun kendisi için olduğuna pek inanamıyormuş gibi yavaşça yattı. Clara yanına, yere oturdu ve beyaz göğsünü usulca okşadı. Willow'un gözleri yarı kapandı ve uzun, yavaş bir iç çekti.

Ertesi sabah Clara, üzerinde küçük piring bir etiket olan kırmızı bir tasma çıkardı. Tasmayı Willow'un boynuna takarken hafifçe şingırdadı. "Küçük bir yürüyüş zamanı," dedi Clara. Willow'un kulakları dikleşti ama kuyruğu aşağıda kaldı. Dışarısı büyük ve gürültülü hissettiriyordu. Clara tasmayı gevşek tuttu ve yavaş yürüdü, tempoyu Willow'un belirlemesine izin verdi.

İlk yürüyüşleri kısa ve sessizdi. Willow sık sık durup bir çalıyı kokluyor ya da geçen bir bisikleti izliyordu. Yüksek sesler onu ürkütüyordu, bu yüzden Clara durup bekliyordu. "Harika gidiyorsun," dedi. Willow'un ince kuyruğu birazcık sallanmaya başladı. Haftanın sonunda hiç durmadan koca bir sokak yürüdü. Clara ellerini hafifçe çırpı ve Willow'un kulakları yükseldi.

Bir öğleden sonra Clara, Willow'un huzursuz göründüğünü fark etti. Kapının yanında gidip geliyor ve hafifçe sızlanıyordu. Clara bir an düşündü, sonra yumuşak mavi bir battaniye getirip Willow'un sırtına örttü. "İşte," dedi. "Şimdi sıcacıksın." Willow gidip gelmeyi bıraktı ve Clara'nın bacağına yaslandı. Birlikte verandada oturup bulutların yavaş, uykulu koyunlar gibi süzülüşünü izlediler.

Clara her gün Willow hakkında daha çok şey öğreniyordu. Tazı güneş ışığının düştüğü yerlerde şekerleme yapmayı ve Clara'yı odadan odaya izlemeyi seviyordu. Yeni insanlara karşı hâlâ utangaçtı ama Clara'nın yanında nazik ve sakindi. Clara onun parlak tüylerini fırçalıyor ve ona hikâyeler anlatıyordu. Willow başını yana eğmiş dinliyor, kıvrık kulakları her sözcükte hafifçe seğiriyordu. Aralarındaki güven, sessiz bir bahçe gibi yavaşça büyüdü.

Bir akşam fırtına patladı. Güm! Gök gürültüsü pencereleri sarstı ve Willow titredi. Clara'nın odasına süzüldü ve yatağın yanında durdu; uzun bacakları titriyordu. Clara yorganının ucunu kaldırdı. "Burada uyuyabilirsin," diye fısıldadı. Willow dikkatlice yatağa çıktı ve sıkı bir top gibi kıvrıldı. Clara elini Willow'un sırtına koydu ve ikisi de yağmur sesiyle uykuya daldı.

Sabah güneş çıktı ve Willow'un oyuncu yanı da ortaya çıktı. Bir gıcırtilı oyuncak buldu ve havaya fırlattı. Sonra bahçede kocaman, neşeli halkalar çizerek koştu. Clara yanakları ağrıyana kadar güldü. "Meğer gerçek bir tazıymışsın!" diye tezahürat yaptı. Willow'un kuyruğu o kadar hızlı sallandı ki küçük bir bayrak gibi göründü. İlk kez gerçekten rahatlamış ve mutlu görünüyordu.

Clara, Willow'un kendine özel bir yere ihtiyacı olduğuna karar verdi. Birlikte oturma odasının köşesinde sıcacık bir yuva yaptılar. Clara yumuşak yastıklar üst üste dizdi ve sıcak bir lamba ekledi. Willow yuvanın etrafında döndü, sonra mutlu bir homurtuyla yattı. Uzun burnunu Clara'nın dizine dayadı. "Her köpek yumuşak bir yatağı hak eder," dedi Clara, "ne kadar yaşlı ya da yorgun olursa olsun." Willow'un gözleri güvenle parladı.

Kısa sürede Willow, Clara'nın en iyi arkadaşı oldu. Her gün yavaş ve mutlu yürüyüşlere çıkıyor, çiçekleri koklamak ve dost komşuları selamlamak için duruyorlardı. Willow artık yüksek seslerden ürkmüyordu. Başı dik yürüyor ve kuyruğu soru işareti gibi kıvrılıyordu. Clara cesur, nazik köpeğiyle gurur duyuyordu. "Sen hep cesurdun," dedi Clara ona. "Sadece bunu göstermek için biraz yardıma ihtiyacın vardı."

Bir gün Clara'nın arkadaşı Mia ziyarete geldi. Mia büyük köpeklerin yanında biraz tedirgindi. Willow sakın kaldı ve Clara'nın yanında sessizce oturdu. Mia yavaşça elini uzattı ve Willow onu usulca kokladı. Mia gülümsedi. "Ne kadar yumuşak!" dedi. Clara'nın yüzü aydınlandı. "Tanıdığım en iyi kalpli köpek," diye yanıtladı. Willow kuyruğunu yere vurdu, sanki her sözcüğü anlıyordu.

O gece Clara ve Willow sıcak yuvalarında kıvrıldılar. Willow başını Clara'nın kucığına koydu. Clara onun mavi-gri tüylerini okşadı ve ne kadar çok şeyin değiştiğini düşündü. Willow eve yorgun ve utangaç gelmişti. Şimdi rahatlamış, sevilmiş ve sessiz bir neşeyle doluydu. "Burada her zaman bir yuvan olacak," diye fısıldadı Clara. Willow mutlu bir iç çekti ve gözlerini kapadı.

Clara, Willow'dan önemli bir şey öğrendi: her hayvan, yaşamın her döneminde rahatlığa ve sevgiye layıktır. Willow gibi kurtarılmış tazıların sabra, yumuşak yataklara ve nazık yürüyüşlere ihtiyacı vardır. Clara, Willow'a iyilik verdi; Willow da Clara'ya dostluk verdi. Birlikte, sevginin en yorgun kalbi bile iyileştirebileceğini gösterdiler. Ve her gün, yan yana, sonsuza dek en iyi arkadaş olarak yavaş ve mutlu yürüyüşlere çıktılar.